

περίοχη ιστορία του κομητιού αυτού.

Ο κόμης ο οποίος είχε συνέλθει εν τω μεταξύ, πλησίασε το δόν Αντώνιο, ο δὲ Λαντρώ πριν μωροέση ό τόν συγκρατήσει ό Τρουξίλλος, έπλησίασε τή Δολόρα.

— Δέστε, δεσποινίς, τής είπε δείχνοντας τής ένα βραχιόλι, καταδεχθήτε να παρατηρήσετε τι τέχνη που έχει! πόσον εινε τέλειο! πόσο λεπτό! Μά τήν άλλήθεια μόνο στη Φλωρεντία ξέρουν να έπεξεργάζονται τό χρυσάφι τόσο καλά.

Μά επειδή εκείνη έμενε απαθής, χωρίς να φαίνεται ότι τόν άκούει, έχοντας πάντοτε τά βλέμματά τής καρφωμένα στον κόμητα, ό Λαντρώ τής είπε σιγά και γήγορα :

— Θάρρος, κυρία, και θα σάς σώσουμε...

Η Δολόρα κατελήφθη από σίγος' άρπαξε τό χέρι του γέρον στρατιώτου και επειδή δε μπορούσε να προσφέρει λέξι κάρφωσε άπάνω του τά μεγάλα μαύρα μάτια τής, παρακλητικά, ίκετευτικά.

— Ησυχάστε, ήσυχάστε, κυρία! έμφύδιος ό Λαντρώ βαθείά συγκλημίνος. Μάλιστα' δε γελιέστε' ζει... εινε ό ίδιος... εινε ό κόμης...

Η Δολόρα έγινε κατάσπρη, τά μάτια τής έσβουσαν, άπλωσε τά χέρια τής και έπεσε χύμο.

Μόλις τήν είδε να πέφτει, ό κόμης, χωρίς να ξέρει τί κάνη παρμέρισε τόν δόν Αντώνιο, και βρέθηκε μπρός στο σώμα τής Δολόρας που τό άνιχνε μες' στα χείματα του. Τήν έβλεπε λιποθυμισμένη καθώς ειλαν σε μά έδρα και γροατίζοντας γέμισε τά χέρια τής με παρόφρα φιλήματα.

Αυτά όλα εύτυχώς βάστηξαν όσο βασταίει και μια άστραπή.

Ο Τρουξίλλος, ό Λαντρώ και ή Στεφανίνη έτρεξαν πίσω από τόν κόμητα και έτσι τόν έκρυψαν από τά μάτια τών ύπηρετών και του Δόν Αντώνιο, ό οποίος με άπορία στράφηκε και ρώτησε τι τρέχει.

— Μιά λιποθυμία, έξοχότατε; είπε ό Τρουξίλλος, δεν εινε τίποτε, αλλά ή δεσποινίς θα έχει ανάγκη αναπαύσεως.

— Στο διάβολο ό νευρικές γυναίκες! φώναξε ό εξύθυμος γέρος. Και πετώντας με θυμό τά κορημάτα στο κιβώτιο έπρόσθεσε:

— Πάρτε τα κι' αυτά και άφήστε μας!

Ο Λαντρώ δεν έπεριμένε να τού τό πούν δυό φορές, έσυρε, εκόντα άκοντα, τόν κυριό του, στον όποιο ή Στεφανίνη είπε σιγά :

— Αύριο τά μεσάνυχτα!

Ο Τρουξίλλος άκουσε τά λόγια τής γυναίκας του και γελώντας είπε μέσα του :— Ως αύριο τά μεσάνυχτα θα έχουν περάσει είκοσι τέσσερες ώρες άπό τόν ό κόμης τά κομηάτα τόν αλιώνιο ύπνο.

Όταν έπιτέλιος εύρέθηκαν έξω και ή βαρεία πύλη του πύργου εκίεσε με κρότο πίσω τους, και ό τρεις άνέλνευσαν με άνακούφιση και πήραν τό δρόμο τού καπιλειου.

— Ούφ! είπε ό Λαντρώ, σφογγίζοντας τό πρόσωπο του φτηνά τή γλυτώσαμε.

Και βλέποντα δι ό κύριος του έβγαξε τή φανάκη του και τήν ψευτική γενειάδα του για να άναπνεύση πιο έλεύθερος, έπρόσθεσε με έκπληξη :

— Μπα, φαίνεται ότι δεν έχουμε πιά μυστικά με τόν κύρ Τρουξίλλο.

— Ο κύρ Τρουξίλλος ειναι σύμμαχος μας πιά, άπάντησε ό κόμης.

— Χμ! εύθύλλισε ό Λαντρώ, αν αυτός ό άνθρωπος εινε σύμμαχος μας, τότε άκριβώς πρέπει να λάβουμε περισσότερα μέτρα.

— Σιωπή! είπε ό κόμης και άρχισε να μιλάει κρυφά με τόν ύπηρέτη του.

Ο κάπηλος έβράδιζε μπροστά βυθισμένος σε βαθιές σκέψεις. Να φωνεύη ή να μήν φωνεύη τόν κόμητα, αυτό τόν άπασχολούσε.

Τό να φωνεύη τόν κόμητα τού είχε φανή στην άρχή άπλούστατο πράγμα μά όσο πλησίαζε ή στιγμή τής έκτελέσεως έβλεπε δυσκολίες.

Πρό πάντων δε τόν ένοχλούσε εκίνεος ό διαβολο Λαντρώ, τόν όποιο στους πρώτους βλοφονημούς του συλλογισμούς δεν είχε σκεφθεί καθόλου και τόν όποιον ειλαν επίσης ύποχρεωμένος να δολοφονήση. Δύσκολη δουλειά!

Από τήν άλλη πάλι μεριά ό Τρουξίλλος έβλεπε ότι ειλαν τρεις φορές ένοχος άπέναντι του κυριου του, ένοχος γιατί δεν είχε φωνεύσει τόν κόμη στην ένεδρα τής Μασθίτης, ένοχος γιατί τόν έμπασε στον πύργο τής δ' Αγρεδά, ένοχος τέλος γιατί, αν και τόν άναγνώρισε, δεν τόν έπρόωισε.

Φωνεύοντας τόν κόμητα, ειλαν σά να έσβουσε τό τριπλό αυτό άμάχημα τού άπέναντι του Δόν Αντίων κι' αφήνοντάς τον να ζήση καταδικάζε ό ίδιος τόν εαυτό του.

Ο κάπηλος δεν έδίδε τίς πιά.Θα τούς έφόνευσ και τούς δυό. Ένα μόνο σχέδιο τού φάνηκε καλό. Να κατορθώση να κοιμηθούν ό κόμης και ό Λαντρώ σε χωριστά δωμάτια και έπειτα, τήν ώρα που θα κοιμόντουσαν, να τούς μαχαίρωση ήσυχα ήσυχα, να τούς δάψη κατόπιν στα βράθη του ύπογειου του, και να κληρονομήση κατόπιν τά κομημάτα τους που θα έβριζαν σημαντικό ποσό.

Κυρίως μάλιστα ή τελευταία αυτή λεπτομέρεια γούησε τον Τρουξίλλο και αυτή σκεπτότανε δεαν έφθασαν στο καπιλειό.

Ο μικρός Γομς τούς άνοιξε τήν πόρτα. Ο κόμης μπηκε μέσα λέγοντας :

— Ακολουθήσε μας, ξενοδόχε μου. Είνε ώρα τώρα να κανονίσουμε τούς λογαριασμούς μας.

Ο κάπηλος άνακίνητος. «Αν ό κόμης Λέλιος, έφευγε τό ζήτημα κανονίζοτανε δίχως αίμα.

— Μά τήν πίστη μου! σκέφθηκε, τόσο τό καλύτερο. Ας φύγη! άς χαθή κι' όλα διορθώνοντας. Στο κάτω κάτω δε μου εινε διόλου άντιπαθητικός.

Και έσυνόδεψε τούς δύο ός τήν κάμαρά τους. (Ακολουθεί)

Ο ΔΙΑΚΟΣ ΠΡΩΞΕΝΗΤΗΣ

Όταν ό Διάκος γούηξε από τά Γιάννινα όπου τόν είχε στείλη ό Σκαλοδομήτος, ό άρματολος τού Λιδωρικιού, γι' αντιπρόσωπο τόν στον Άλή Πασά, έφτασε στο Μπραχώρι, όπου τόν φιλοένησαν στο σπίτι τους ό Σκυλοδομηάτι. Οι Σκυλοδομηάτι ειλαν εκίνεο τόν κυριό μεγάλο και τρανοί άρματολοί σ' αυτά τά μέρη. Όταν ό Διάκος έφτασε εκεί, γινόντουσαν τά προξενιά τής κόρης τού Σκυλοδομήτου, με τό Σκαλοδομήτο, τόν άρχηγό του. Διάστα ακόμα όμως τό σπίτι τής νύφης και γύρευε δάθε και κείθε να μιλεί περισσότερα πράματα για τό γαμπρό. Οι Σκυλοδομηάτι είεσαν πός ό Διάκος ειλαν τό πρωτοπαλληκαρο τού Σκαλοδομήτου' άρχισαν να τόν ρωτούν γι' αυτόν, όρκίζοντάς τον να τούς πη τήν πάσαν άλλήθεια.

— Καλός, λέει; και καβούσατε ακόμα! είπε ό Διάκος πρόθυμα.

— Μά εινε καλός; επέμεναν ρωτώντας οι συγγενείς τής νύφης.

— Αφού έγω τόν έχω καπετάνιο, φαντασθήτε τι ίνε! έπρόσθεσε ό Διάκος, λυγίζοντας τό βεγοτό κομύ του με κάπιο εύγλωτό.

Οι συγγενείς τής κόρης έπιστεψαν άμέσως στην ειλικρίνεια τών λεγομένων τού Διάκου και άνάθεσαν στον ίδιο γυριόντας στο Σκυλοδομήτο να γέρη σ' αυτόν τήν είδηση ότι τόν ήδελαν για γαμπρό.

Ο ΣΩΤΗΡ ΤΗΣ ΓΡΑΒΙΑΣ

Τό στρατό τού Όμερ Βρυώνη όταν είχε παραβείη τή γέφυρα τής Άλαμάνας και προχωρούσε για τή Γραβιά άκολουθούσαν και διάφοροι Έλληνες όπλαρχηγοί, που δεν ειλαν ακόμα καταλάβει τόν πραγματικό σκοπό τής; Έκναυστάσεως ή που δεν νόμιζαν ότι ειλαν ακόμα ή κατάλληλη ώρα να εγκαταλείψουν τις τάξεις τού έχθρου. Σ' αυτούς μέσα ειλαν κι' ό καπετάν Παλάσκας. Βλεποντας αυτός τήν έπιμονή τού Όμερ Βρυώνη να κυριέψη τό χάνι και προβλέποντας τήν καταστροφή τών κλεισμένων σ' αυτό Έλλήνων, άρχισε να σκέφτεται πός να τούς σώσει.

Είτανε μεσημέρι δεαν πλησίασε τόν Όμερ Βρυώνη τήν ώρα που αυτός διάταζε να γίνη νέα επίθεση στον χάνι και τόν έρώτησε συνοφρωμένος και σκεπτικώς.

— Γιατί, πασά μου, χαλός άδικα τόσα παλληκαρία;

— Τι να κάνω, όρέ Παλάσκα; είπε ό Βρυώνης θυμωμένος' δε βλέπεις κείνο τό σκλι ό άνοσός τό πήρε στα καλά τό πράγμα.

— Έγω λέω να μη χαλός άδικα τό ντουσιά.

— Και τι να κάνω, να τόν αφήσω, όρέ;

— Όχι' να στείλης στο Ζητούνι να φέρουνε δυό κανόνια και αύριο τήν κονταγιά να τούς κάνουμε σταχτή.

Ο Βρυώνης σκέφτηκε λίγο, άνήσυχος.

— Καλά λές, όρέ Παλάσκα, είπε τέλος επιδοκιμάζοντας τή συμβουλή τού Έλληνα καπετάνιου.

Και άμέσως διάταξε τό στρατό του να μαζεφή άγρυπνους γύρω από τό χάνι και έστειλε στη Λαμία να φέροι κανόνια. Έτσι, αφού θα έπαινε ή επίθεση, οι Έλληνες θα κέρδιζιν κυριό και θα ξεκουραζόντουσαν λίγο. Άλλά έπειτα ό Παλάσκας να πετύχει και να τούς σώσει. Γι' αυτό δείχνοντας στους Άλβανούς τή δθεν άμεση χαρά του για τήν μέλλουσα καταστροφή τών Έλλήνων, άνέβηκε σ' ένα βουναλάκι κοντά στο χάνι και με δυνατή φωνή τούς φώναξε, τάχα φοβερίζοντας τους:

— Αχ! κωρέ γκασιούηδες που θα μιάς πάτε; Αφήστε νάρθουν πρώτα τά τόπα από τό Ζητούνι και αύριο βλέπουμε!...

Ο Όδυσσεύς άκουσε τή φωνή τού Παλάσκα και κατάλαβε τόν κίνδυνο. Και μόλις νύχτωσε διάταξε τό Γαλαξειδιώτη Τραγιώργο να προσπαθήσει με τούς συμπαικτώτες του να άνοίξει άθόρυβα σ' ή μάντρα μια τρύπα βγάζοντας τις πέτρες κι' αυτό έγινε. Στο μεταξύ ό Όδυσσεύς διάταξε να καρσούλια να ρίχνουν ντουρεκίς για να σκεπάζουν τό θόρυβο. Και σε μια στιγμή πού το φεγγάρι τό σκέπαινε ένα σύγγερο κι' ή τρύπα ειλαν πιά άνοιχτή, οι πολιορκούμενοι του χανιού έβγήκαν όξω. Έτσι ή σωτηρία τους όφειλεται κατά πολύ και στον καπετάν Παλάσκα.

ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ πρὸς ἀγορὰν τὰ κάτωθι βιβλία : Τὸ «Τσάκωμα τ'» Ἀϊ Ροκκουνο μετὰφρ. Γουζέλη. «Οἱ Βασιλεῖς τῶν Βουνῶν» ὑπὸ Ἐδμ. Ἀμπού, μετὰφρ., «Συλλογὴ Δημοδῶν Ἀσμάτων» Ζαμπελίου, «Σονέττα» Στ. Μαρτζώκη «Τὸ Φίλημα» ποιημ. Γ. Τερτσέτη, «Ἀνθρώπος τοῦ Κόσμου» Γρ. Ξενοπούλου. Γράψατε κ. Χ. Σταμ. περιοδικὸν «Μπουκέτο».